

Arrest

nr. 31 117 van 3 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Migratie- en asielbeleid van 8 januari 2009 waarbij een aanvraag tot regularisatie, ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, wordt geweigerd en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 januari 2009, betekend op 28 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 18 maart 1993 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 maart 1993 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 6 mei 1993 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bracht een negatief advies uit na een dringend verzoek tot heronderzoek en de gemachtigde van de minister bevestigde op 9 september 1993 het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 26 juni 1998 werd verzoeker door de politie onderschept bij zwartwerk en er werd hem op 27 juni 1998 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Op 2 juli 1998 werd verzoeker naar Istanboel teruggeleid.

1.5. Op 25 januari 2000 diende verzoeker een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet).

1.6. Op 8 januari 2009 besliste de minister van Migratie- en asielbeleid om verzoekers aanvraag op grond van de Regularisatiewet te weigeren. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…) De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester van ANTWERPEN, op 25/01/2000 en dat het nummer 20002000012501613 draagt. Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen. U beschikt over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (…).”

1.7. Tegelijk met de in punt 1.6. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen. Verzoeker werd hiervan op 28 april 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“(…) - verblijft langer in het Rijk dan de vastgestelde termijn volgens artikel 6 of kan het bewijs niet leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (artikel 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980) motivatie in feite: - De regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22/12/1999 werd definitief verworpen door een beslissing van de Minister op 08.01.2009 (…).”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

De Raad merkt op dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is voor zover verzoeker daarin de tweede bestreden beslissing viseert, aangezien verzoeker nalaat middelen te ontwikkelen gericht tegen deze tweede bestreden beslissing en het betoog ter ondersteuning van de opgeworpen middelen duidelijk gericht is tegen de eerste bestreden beslissing .

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de overschrijding van de redelijke termijn alsook de motiveringsplicht.”* Verzoeker stelt dat er meer dan negen jaar verliep tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de beslissing. Dit maakt volgens verzoeker een flagrante schending uit van de redelijke termijn en kan niet verweten worden aan de persoonlijke gedragingen van verzoeker. Verzoeker vervolgt: *“Een overheid dient consequente en consistente beslissingen te nemen: als men bij de beoordeling van de lange duur van een asielprocedure een termijn van 3 jaar (persoon met schoolplichtige kinderen) of 4 jaar (persoon zonder schoolplichtige kinderen) als criterium neemt om de redelijke termijn te beoordelen, dan kan*

diezelfde overheid zich niet onttrekken aan dit criterium als het er om gaat de eigen beslissingstermijn te beoordelen.

Nochtans werd verweerder hierop enkele malen gewezen, wat volgt uit de gevoerde briefwisseling:

- op 19.08.2004: 'Verwijzend naar uw schrijven gericht aan mijn cliënt op 22 juli 2002, dien ik tot op heden vast te stellen dat er thans nog geen beslissing werd genomen in deze zaak'.

- op 29.01.2008: 'Mag ik u vragen mij de stand van zaken mee te delen in dit dossier aub. In bijlage vindt u uw schrijven van 22.07.02'. (...)' Verzoeker stelt dat de overschrijding van de redelijke termijn mee in de evaluatie had moeten worden opgenomen waardoor er mogelijk een andere beslissing was genomen. Verzoeker stelt dat dit een gebrek in de motivering uitmaakt. Verzoeker besluit met enkele theoretische beschouwingen over de redelijke termijn.

3.2. Uit het betoog van verzoeker leidt de Raad af dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen, aangezien hij kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.3. In het administratief dossier bevindt zich een schrijven van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken, A. Duquesne, van 22 juli 2002, waarin deze verzoeker meedeelt dat zijn regularisatiedossier ingevolge een gerechtelijk vooronderzoek in beslag genomen werd door de gerechtelijke diensten. De minister meldt verder nog dat het gerechtelijk onderzoek nog een gehele tijd kan aanslepen en dat hij slechts een definitieve beslissing kan treffen nadat hij op de hoogte is gebracht van het resultaat van het gerechtelijk onderzoek. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij hiervan niet op de hoogte was. In het administratief dossier bevinden zich verder geen stukken waaruit kan opgemaakt worden wanneer het gerechtelijk onderzoek afgesloten werd. Ter terechtzitting kan geen van beide partijen hieromtrent uitsluitel verschaffen. De raadsman van verzoeker meldt wel ter terechtzitting dat dergelijke onderzoeken zeer lang kunnen aanslepen. Alleszins blijkt het administratief dossier dat de Commissie voor Regularisatie op 29 november 2008 haar advies uitbracht en dat de minister bevoegd voor het Migratie- en asielbeleid een beslissing trof op 8 januari 2009. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota kan de minister dan ook niet verweten worden te lang getalmd te hebben bij het treffen van de bestreden beslissing. Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekers vergelijking met het criterium van de langdurige asielprocedure uit de Regularisatiewet niet opgaat aangezien deze geen gelijkaardige regeling bevat met betrekking tot de behandeling van aanvragen tot regularisatie. Bijgevolg kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat er mogelijk een andere beslissing genomen zou worden wanneer hiermee rekening zou zijn gehouden en dat hieromtrent diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing. Ten slotte wijst de Raad op het feit dat overeenkomstig artikel 14 van de Regularisatiewet feitelijk niet zal worden overgegaan tot verwijdering. Het tijdsverloop tussen de aanvraag en de beslissing heeft verzoekende partij derhalve geen nadeel toegebracht (cf. RvS 25 september 2003, nr. 123 468). Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 9, 9° van de Regularisatiewet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de Regularisatiecommissie van mening is dat de aanvraag onontvankelijk is omdat hij geen aanwezigheid in het Rijk bewijst op 1 oktober 1999. Verzoeker beweert dat hij wel aanwezig was op 1 oktober 1999. Verzoeker stelt dat hij tal van stukken heeft voorgelegd, maar dat die laconiek van tafel geveegd werden als "*complaisance-attesten*". Verzoeker stelt dat niet kan worden betwist dat hij in 1993 asiel heeft aangevraagd en dat hij na zijn repatriëring op 7 mei 1999 is teruggekeerd op grond van een Duits Schengenvizum. Verzoeker verwijst naar verklaringen, bankafschriften en vonnissen die volgens hem het bewijs vormen van zijn aanwezigheid. Verzoeker stelt ook humanitaire redenen te kunnen doen gelden: zijn vrouw heeft hem vervoegd, hij heeft sindsdien gewerkt en belastingen betaald en kent de taal wat een bewijs is dat duurzame banden werden ontwikkeld.

3.5. De bestreden beslissing werd genomen door de minister van Migratie- en asielbeleid in toepassing van de Regularisatiewet, waarbij ze zich aansloot bij het negatieve advies van de Kamer van de Commissie voor Regularisatie van 29 november 2008. Dit advies luidde als volgt:

“(…)

1. De Identiteit

De eerste vraag die bij de behandeling van een regularisatieaanvraag dient gesteld te worden is te weten welke de juiste identiteit van de verzoeker is, gegeven dat moet getoetst worden aan de aan de Commissie voorgelegde, te dien einde bruikbare, documenten;

Artikel 9 bepaalt immers:

Art 9. Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

een kopie van de vereiste identiteits- en reisdocumenten, namelijk het paspoort met, in voorkomend geval, een visum en, bij ontstentenis hiervan, elk ander document waaruit de identiteit van de aanvrager kan vastgesteld worden;

Ter zitting legt de aanvrager een “NÜFÜS” voor, daterend uit 1990.

Op vraag naar het originele paspoort geeft aanvrager aan dit thuis vergeten te zijn.

Uit deze Turkse identiteitskaart blijkt dat betrokkene wel degelijk de aanvrager is.

2. De Ontvankelijkheid

Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

1 Een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is:

a) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de dienst vreemdelingenzaken, een politiedienst, een gemeentebestuur of een of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn

b) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school

2 een bewijsstuk waaruit blijkt dat de betrokkene daadwerkelijk op het Belgisch grondgebied verbleef op 1 oktober 1999;

De Commissie stelt vast dat betrokkene wel degelijk bekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu hem op een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij dienvolgens via de luchthaven Zaventem gerepatriëerd werd op 02 juli 1998.

De Commissie is aldus van oordeel dat aan die ontvankelijkheidvereiste werd voldaan.

Wat betreft de ontvankelijkheidvereiste die er in bestaat dat een aanwezigheid in het Rijk op 01.10.1999, minstens in de periode 01.01.1999 — 01.10.1999, moet bewezen worden, blijft betrokkene in gebreke concrete gegevens aan te brengen die de Commissie overtuigen dat hij aanwezig was in de referteperiode.

Deze vereiste inzake de periode waarin men in het Rijk aanwezig was dient restrictief geïnterpreteerd te worden, waar de rechtspraak van de verenigde kamers van de regularisatiecommissie het in de Wet voorziene “in België verblijven op 01 oktober 1999” reeds ruimer interpreteerde door “aanwezig in de periode tussen 01 januari 1999 en 01 oktober 1999” als criterium te aanvaarden.

Hoewel verzoeker een omvangrijk stukkenbundel voorbrengt blijkt uit geen enkel stuk dat hij in het Rijk aanwezig was in de vermelde periode.

Betrokkene brengt ter staving weliswaar een aantal verklaringen bij, waarover later meer, welke echter niet kunnen volstaat op het geviseerde verblijf aan te tonen: De voorbereidende werken zijn, voor op dat punt duidelijk, wanneer gesteld wordt dat “een eenvoudige getuigenis niet volstaat”. De voorbereidende werken stellen:

“De andere stukken hebben betrekking op de identificatie van de aanvrager en op de redenen die de indiening van zijn aanvraag verantwoorden. Van zodra die stukken ingediend zijn, wordt hun aanvraag onderzocht op basis van de vier criteria”

De commissie is aldus van oordeel dat aan de ontvankelijkheidvereiste niet werd voldaan, zodat alleen op deze grond al het verzoek tot regularisatie van het verblijf zou moeten afgewezen worden.

Volledigheidshalve:

3. Ten gronde

Artikel 2.4°

De verzoeker diende een verzoek tot regularisatie van zijn verblijf in en baseerde zich hierbij ook op de bepalingen van artikel 2.4° van de Wet van 22 december 1999;

Artikel 9.9° van diezelfde Wet vereist dat, bij het invoeren van de toepassing van dit artikel, het bewijs moet worden geleverd van een onafgebroken aanwezigheid in het Rijk gedurende 6 jaar, voorafgaand aan de datum van de aanvraag, termijn die herleid wordt tot 5 jaar,

> wanneer de aanvraag uitgaat van gezinnen met minderjarige kinderen, die aanwezig zijn op 01 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan

> en/of, in voorkomend geval het bewijs leveren dat ze wettelijk in België verbleven

> en/of een schriftelijke verklaring leveren dat zij in de loop van 5 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, geen bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen.

Als relevant wettig verblijf worden niet beschouwd:

- het verblijf op grond van een toeristenvisum,
- het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten
- het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn.

Om te oordelen of een verblijf relevant is, zal bovendien rekening worden gehouden met het criterium van humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.

Blijkens zijn regularisatieverzoek is betrokkene gehuwd en heeft geen kinderen, zodat zou moeten aangetoond worden dat er een onafgebroken aanwezigheid was sedert 25 januari 1994.

Ter zitting legt de aanvrager stukken neer waaruit zijn huwelijk met (K.E.) blijkt.

Verder blijkt uit de kopie van het paspoort van deze dame dat betrokkene drie kinderen heeft die volgens zijn verklaringen 15, 8 en 4 jaar oud zijn.

Om het bewijs van zijn verblijf te leveren legt verzoeker stukken neer, waaruit dit verblijf moet blijken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het grootste deel van de stukken documenten zijn, waarvan een deel vooraf werd opgesteld en waarbij de getuige vervolgens uitgenodigd werd om zijn gegevens aan te vullen en te ondertekenen en dateren.

Deze vooraf opgestelde documenten, waaruit moet blijken dat deze personen hem kennen werden blijkbaar opgesteld op vraag van verzoeker na de indiening van de aanvraag tot regularisatie en zijn door hun aard, met, name het gebrek aan spontaneïteit en het georganiseerd karakter, niet van aard om de Commissie veel vertrouwen in te boezemen.

Het gaat duidelijk om complaisance-attesten waarmee de Commissie bij haar werkzaamheden slechts op zeer beperkte wijze rekening mag houden.

Andere documenten, uitgaande van officiële instanties (OCMW, Mutualiteit, vakbond, ...) dateren alle van de periode na de indiening van de regularisatieaanvraag en zijn aldus ter zake niet dienend om het onafgebroken verblijf in het rijk sedert 1994 aannemelijk te maken, laat staan te bewijzen.

Op uitdrukkelijke vraag van de Commissie verklaart de aanvrager sedert 1992 in België te zijn en ondertussen nooit te zijn teruggekeerd naar Turkije.

Na confrontatie met de stukken uit het dossier van Dienst Vreemdelingenzaken moet hij toegeven inderdaad in 1998 te zijn gerepatrieerd.

Hij verklaart naar België te zijn teruggekeerd na ongeveer 5 maand, maar weet hiervan geen enkel bewijs voor te leggen.

De Commissie moet in dezelfde zin vaststellen dat het stuk uit de bundel die ter zitting werd neergelegd en waarbij betrokkene verklaarde nooit een bevel om het grondgebied te verlaten te hebben gekregen, een valse verklaring uitmaakt.

Wanneer de voorgelegde bewijsstukken nader onderzocht worden, en meer bepaald de bewijzen van huur die zijn aanwezigheid in de referteperiode moeten bewijzen, moet de aanvrager andermaal toegeven dat deze stukken niet de juiste datum dragen en dat zij later werden ingevuld.

De toepassing van artikel 2.4° vereist verder dat hij humanitaire redenen kan doen gelden en dat hij duurzame banden ontwikkeld heeft met dit land.

De aanvrager bevestigt dat zijn echtgenote in 2003 naar België is gekomen om hier verder met hem te leven.

Deze omstandigheid toont geenszins aan dat de aanvrager met België en met de Belgische maatschappij duurzame banden zou ontwikkeld hebben.

Betrokkene begrijpt en spreekt een aardig mondje Nederlands, maar het valt te betwijfelen of daaruit het bestaan van duurzame banden in de zin van de wet kan worden afgeleid.

Om die redenen

verleent de Commissie, bij eenparigheid, een negatief advies aan de regularisatieaanvraag van (...)”

3.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zoals weergegeven in

punt 1.6. en het advies dat werd weergegeven in punt 3.5 duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevatten waarop ze gesteund zijn. Verzoeker toont met niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht. Dienaangaande verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.2.

3.7. Artikel 2 van de Regularisatiewet bepaalt het volgende:

“Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :
1° hetzij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar; deze termijn wordt teruggebracht tot drie jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die in België verbleven op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan;
2° hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;
3° hetzij ernstig ziek zijn;
4° hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld.”

Artikel 9, 9° van de Regularisatiewet omschrijft de bewijsstukken die moeten worden aangebracht:

“9° voor de in artikel 2, 4°, bedoelde vreemdelingen een bewijs dat hun aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan, en/of in voorkomend geval, het bewijs dat ze wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat ze in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel gekregen hebben om het grondgebied te verlaten.

Als een relevant wettig verblijf worden niet beschouwd, het verblijf op grond van een toeristenvisum, het verblijf waartoe de kandidaat-vluchtelingen in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van hun asielaanvraag zijn toegelaten en het verblijf waartoe studenten gemachtigd zijn. Om te oordelen of een verblijf relevant is, zal bovendien rekening gehouden worden met het criterium van artikel 2, 4°, te weten humanitaire redenen en duurzame sociale bindingen.”

3.8. Voor zover verzoeker het advies van de Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie betwist wat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn blote beweringen en het herinneren aan vroegere aan de Nederlandstalige Kamer van de Commissie voor Regularisatie voorgelegde stukken, niet bij machte is de vaststellingen van de Commissie te weerleggen. In het advies wordt immers niet betwist dat verzoeker in 1993 een asielaanvraag indiende. Verzoekers aanwezigheid op het grondgebied tussen januari en oktober 1999 wordt echter niet bewezen geacht, waardoor hij volgens de Commissie voor Regularisatie niet voldoet aan het ontvankelijkheidscriterium uit artikel 2 van de regularisatiewet, met name: *“daadwerkelijk in België verbleven (hebben) op 1 oktober 1999.”* In het advies van de Regularisatiecommissie wordt hieromtrent gesteld: *“Hoewel verzoeker een omvangrijk stukkenbundel voorbrengt blijkt uit geen enkel stuk dat hij in het Rijk aanwezig was in de vermelde periode. Betrokkene brengt ter staving weliswaar een aantal verklaringen bij, waarover later meer, welke echter niet kunnen volstaat op het geviseerde verblijf aan te tonen: De voorbereidende werken zijn, voor op dat punt duidelijk, wanneer gesteld wordt dat een eenvoudige getuigenis niet volstaat.”* Waar verzoeker nog verwijst naar een Schengenvisum blijkt zowel uit het advies van de Commissie voor Regularisatie als uit het administratief dossier dat verzoeker dit stuk niet heeft voorgelegd. Hij kan er derhalve niet dienstig naar verwijzen, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de Commissie voor Regularisatie verkeerd zijn noch dat de daaruit afgeleide gevolgtrekkingen kennelijk onredelijk zijn.

3.9. Voor zover verzoeker meent humanitaire redenen en duurzame bindingen bewezen te hebben, merkt de Raad op dat de aanvraag niet ontvankelijk wordt verklaard en de elementen met betrekking tot de ongegrondheid van de aanvraag slechts "*volledigheidshalve*" werden vermeld. De kritiek van de verzoekende partij betreffende de humanitaire redenen en de duurzame bindingen richt zich derhalve tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet vermag de wettigheid van de bestreden beslissingen aan te tasten. Het middel gericht tegen dit overtollig motief kan niet dienstig worden ingeroepen en faalt derhalve.

Het tweede middel is ongegrond.

3.10. Er werd geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA